

Dünyaya Saldıran Element

– Gürsel ÇOPUR · 06 Eylül 2011

Tarçın kokulu tepelerde izmarit buğusu hakimiyetini ilan etmişti.Pirinç vazolarda ebucehil karpuzları iştahla avazını açmış süzülüyordu.Damağı kızaran ve tabiata aşına olan huzur sessizliğinden mahrum kalan canlılar,yeryüzünün püskürtülmüş parçacıklarını anımsatıyordu.Sırça mabedin lahuti duruşu,ikircik heykele ses dinletemiyordu.Kristal gecelerin avuç içlerine sunduğu dua sıcaklığı,yerini kırağı anaforuna tebdil etmişti.

Ellerinde zeytin fidanı taşımak isteyenlerin ayakları seri halde bukağılıydı.Toprağın kurak desende sanat sunabilmesi ise beyhudeydi.Zulmün fıdyesini eşsiz kahkahalarıyla izale etmeye çalışanlar,kazılmış çukurlara mızraklarını bırakıyorlardı.Bariş meltemi sesini soluğunu yitirerek poyrazla arkadaşlığa karar vermişti.Sallanan yaprakların yüklü hışırtıları,vazife süsünü raftan kaldırmaya yetiyordu.Paslanmış serhat kapıları ayak izlerine hasret kalmıştı.Kalplerin perçinlenmesi gerektiği demde,hep aynı gürültü uykuları kaçırmaya devam ediyordu.Şatafat hortumu ucu engellenemez bir ejderha görünümündeydi.Dedikodu tümörü bu ejderha ile ülfete dalmış,meyve veren bütün ilhamları kırpık kırpık ediyordu.

Çetrefilli sokaklar pişmanlık dumanlarını olağanca hızıyla gökyüzüne püskürtüyordu.Bataklıktan süzülen haşeratlı sular ise göze sürme diye çekiliyordu.Hayattan çarpı yemiş iştahlı çarmıhta günahsızların çöl kalabalığı vardı.Dumanlar, belirlenmiş bir fikrin başrol oyuncusuydu.Kılınçtan gerdanlık giyinmiş mahzen havalandırması şatodan fişkırın ve insanlara meydan okuyan dumanlardı bunlar..

Alinteri yolcuları toprağa gözleriyle kan akıtıyorlardı.Saf kahverengi ortam kakülü,kıpkızıl millerle sonunu hazırlayan düelloya davetiye çıkartıyordu.Asude kökler barınmıyordu artık..Ağır römork tekerlerinin altında mezar sessizliği saltanat kuruyordu.Turfanda paslı küpeler yetiştiriliyor ve takı mecnunlarına satılıyordu.

Salkım salkım asılı duran avizelerin altında terini kurulayan gladyatör,keşkülüyle kainatı kucaklayan bir dervişle karşılaşmıştı.Ortamın cansızlığı,ilham tülünü hafif hafif okşuyordu.Arslan ağızlarından akan sular,şırıltısını yağmur sorgucundan almaya devam ediyordu.Cansızlık, bir moloz tepesini yığmaya devam ededursun;ışık hızıyla yeni doğumların tatlı çığlıkları özlem duvarını aşmaya çalışıyordu.

Derviş,ufku delen işaretiyle:

- Kurutulmuş kalpler,mahdut tencerelerin misafiri olmaya aday.!
- Bacak bacak üstüne atma hareketimi mi bozmaya çalışacaksın?
- Güneşin doğmasını istemeyen ev sahibi,bir tutam misafirliğe yeltenebilir mi?
- İsteğine bağlı..

-İrade, idare ile ölçülürse meyveler olgunlaşır. Kök olmak ve toprağı kucaklamak isteyen bahçıvan edasıyla değil; sadece içten gelen bir irade ile.

-Biraz yelpaze sunar mısın?

-Mesela sen..! Otağını aslan gözyaşlarıyla serinleten bir gladyatörsün. Yeryüzü sana nasıl bir evsahipliğı yapabilir? Kuruyan yaprakta meyve mirası olamaz ki. Vicdan hırsızı olarak atılan her adımın bir oksijen yuvasına hakaret olduğunu unutma. Kainat, muhabbet mayasıyla temel atmıştır. Temelinde vicdanın terinin bulunduğu bir semte, gulyabani panjurlar gölge olamazlar. Şahdamarında kaynayan iradeni ipotek ettiğın gibi, muhabbet pasajını da vakıf haline dönüştürmelisin. Sen bir vakıf olmalısın ki, kimse özüne müdahale edemesin. Özünü bilen ve kaybetmeyen, kayıp olmaz!

-Şuan, rüyadan düşmüş gibi oldum. Nedir bu? Rüya mıdır dinlediklerim, yoksa uyanmak mı? Aslına bakılsa yanlış bir kıvılcım yok.

-İnsanlar, zaten uykudadırlar. Ölünce uyanırlar. Hakiki manada dirilenler, ölmeden önce ölen ve hayatın gidişatını hakiki muhabbetle taclandıranlardır. Kalbimizdeki sorgucumuzla kalbimiz duruncaya kadar bu odayı değiştiremeyiz. Ancak ölümle odamızı değiştirecek ve ruhumuzu tanıyacağız.

.....

Günün bataryası bitmek üzereydi. Akşamın siyah elbisesi yıldızları kuşatıyordu. Gece yürüyen talihli ile gündüz düşünen kömür ruhlu vicdan, hayat makasında karşılaşmışlardı. Zarar gören ve karlı çıkan aynı atmosferin misafirleriydi. Hayatı boyunca uyanık yaşayan ile bir derin söz karşısında uykudan uyanan elbette ki eşit olamazdı!

-Umarım bir gıda almışsındır.. kimisi gıda dükkanında yaratılır ve ilaç aramaz. Kimi insan da vardır zehir gibidir, ondan uzak durmak isabetli olur. Her bahçıvan gül sahibi olamadığı gibi, her kalp taşıyan insan da sevgiyi mayalayamaz. Asıl çürüyen can da budur!

-Evet, uyandım.

-İnsanın ayağına bir iyilik geldiğı zaman, o iyiliğın ayaklarına kapanmak gerekir. Bu kristal bir anlayıştır. İnsandaki cesaret, şatafatlı sarayları yıkacak macunlara emanet edilmemeli. Kendini yenenin rakibi kötü olamaz. Hüthüt kuşuna dahi cesareti veren yaratıcı, benlik paratonerini insana hediye edebilir elbette. İnsan, önce seveni sevmeli kapı eşliğinde..

-Kapı eşliğinde can evimden vuruldum.. teslim oldum..

Hayat, bir vicdan kültürüdür. İnsan, değişik odalar içerisinde dolaşsa dahi aynı ayak izleriyle kuşatır varlığı, kendisini. Kendisini tanıması, kendinibilmezler için bir saldırının ifadesidir. Nefsin yumağında açılmayı bekleyen uzantılar vardır. İnsan, sımsıkı bir hakikat ipine tutunma sayesinde düğümlerden kurtulabilir.

Vicdan bir iptir. Bırakılmazsa, insan da kendisini bırakmaz. Toprağı kökleriyle tutunmayan bir ağaç meyve veremez. Kuruntuların mesaisinin bitmediğı âlemde hakikate tutunamayan, tutuklu olacaktır.

Gürsel ÇOPUR